מב א מיי' פ"ב מהלי מטמאי משכב ומושב

מטמחי משכב ומושב הלכה ט: בג ב מיי פ"ב מהל' מחוסרי כפרה הל"ט ועיין מ"ש נזה הכ"מ בפ"ה מהל' אצומ

הנונחם הלכה הי הטומחי הנכה ח: בוד ג מייי פ"ב מהלי מטמחי משכב ומושב הלכה ח: בוח ד ה מייי פ"ב מהלי מחוסרי כפרה הל"ו:

בור ר מיי פ"א מהל' משכב

בו ר מיי פ"ח מהלי משכב ומושב הלכה יב: בוד ז מיי פ"ה מהלי אבות הטומאה הל"א: בוח ח ט מיי פ"ב מהלי

טומאת המת הל"ג ופ"ב מהל' אבות הטומא'

ב מהכי מבות הסומה הל"ג ופ"ד שם הל"ג: ז י מיי' פ"ב מהל' משכב ומושב הל"י ופ"ה מהל'

אבות הטומאה הלכה יו:

ב כ מיי׳ פ״א מהל׳ כלים הלכה ג: בא ל מיי פייה מהלי שאר אבות הטומאה הלכה ב:

נב מ מיי׳ פ״ד מהל׳ איסור

ניקה הכ"ח ופיים מהכי משכב ומושב הל"ג: גג ג מיי פ"א מהלי משכב ומושב הלכה ד: גד ם מיי פ"ט מהלי טומאת

נרעת הל"ח:

בה ע מיי׳ פ״א מהל׳ טומאת

מת הלי״ד: מת הלי״ד: גו פ מיי׳ פ״א מהלי יבוס וחלילה הל״ו סמג עשין

כב טוש"ע אה"ע סי' קנו

מעי׳ א:

בו צ מיי שם הל"ה ממו שם

י. גה ק מיי' פ"ו מהל' תרומות הלכה יב [וברב אלפס

יכמות פ"ז דף כה ע"ב]: נמ ר מיי שם הלי"ג:

תום' הרא"ש

רד תרי זובו תלת. רבנן לא דרשי אתים דלמאן דדריש אתים חשיב את

למניינא בפרק בנות כותים

גבי והזב את זובו וכי קא

. בעי ר' ישמעאל מניינא למה לי A) הוה מצי למימר דסבר

לי (ו) הוה מצי למימר דסבר כמאן דדריש אתים. א"נ קים ליה לתלמודא דהאי את אתא לדרש' אחריתי: ודבי

ישמעאל מנינא למה לי. פי

ישמעאל מנינא למה לי. פי' מנין שתים לטומאה ושלש לקרבן: (בי) עד שיצא מבשרו. בפ' בנות כותים דרשינן מבשרו ולא מחמת

אונסו ותרוייהו ש"מ: והתנן האיברים אין להן שיעור כר'. תימה מאי ס"ד של המקשה וכי לא ידע של המקשה וכי לא ידע

דקשיא ליה הא דאמרינן

. רשום ש״ז קתני הילכד פרי

שהשרץ נמי אשכחן כל שהו באיברים א״כ מה חילוק יש בניהן ומשני דלאו היינו כל

שהו דכיון דאי חסר ביה

טהור: **נוגע** בש״ז ת״ל אי

. והכי אמרינן בפ"ק דב"ב.

יתימה מ"ט דריש מאו איש

דונים: מייט דרש מאו איש דכתיב גבי שרץ ושביק או איש דכתיב גבי ש"ז וי"ל משום דבנוגע מסתבר למילף מנוגע ולא מאו איש

דש״ז דמיירי ברואה. ותימא

תיפוק לי מדאיתקשא ש״ז לשרץ דמהך היקישא ילפינן להו מהדדי לענין בגד ועור

יי"ל רב פפא דמרבי נוגע

מאו איש דשרץ סבר דאיצטריך גם ההיקש דאי לאו היקישא לא הוה מרבינן

בשכבת זרע ומהאי היקישא

ביאה הל"א ופ"א מהלי

הא בריש בנות כותים (שם דף לב:) מלריך קרא לרבות קטן לזב ולנדה ולובה ולא ילפינן מהדדי וי"ל דהוה ילפינן מנדה וזבה ופולטת במה הלד לר"ש נמים י"ל כיון דגלי לן קרא ששוין הן זב חבה לענין קטנים גם לענין פנים כבחוץ היינו משוין אותם אי לאו מבשרו: והתנן האברים אין להם שעור. וא"מ וכי לא ידע דאבר שלם דוקא קאמר וי"ל דפריך אמאי דמשני דשום שכבת זרע קתני דשום שרך נמי אשכחן כגון אברים ומשני דלאו היינו כל שהוא דאי חסר ליה טהור: **בזבין** לרבות נוגע בשכבת זרע ת"ל או איש. מוהצגד אשר יהיה עליו שכבת זרע לא מלי למילף דבגד חמור מאדם דנושא הנבלה מטמא בגדים בחבורו ולא אדם כדאמר בפ"ק דבבא בתרא (דף ט:) וא"ת מ"ט דרים מאו אים דשרך ושביק או איש דכתיב בש"ו גופיה וי"ל דמסתבר ליה טפי לרבות נוגע מקרא דנוגע ולא מההיא דש"ז דמיירי ברואה וא"ח ול"ל יתורא דאו איש תיפוק ליה מדאיתקש ש"ו לשרץ דמהאי טעמא ילפינן בשרץ בגד ועור משכבת זרע בפ' במה אשה (שבת דף סד.) ובפרק כילד הרגל (ב"ק דף כה:) וי"ל דאי לאו או איש הוה אמינא דלא הוקשה אלא מ"ש בפירוש כגון נוגע דשרך לרואה דש"ז ומצי למימר דרב פפא דמרבה נוגע מאו איש דשרן הא דאמר התם דאיתקש אהדדי היינו משום דקרא דשרן איירי בש"ז ומאו איש דשרך נמי לא הוה מוקמינן לנוגע בש"ז אי לאו דאסמכינהו נהדיה: ומשמא בנגעים. משום דבנגעים כתיב (ויקרא יג) איש או אשה ובטומאת מת נמי כתיב ובמדבר יטו ואיש אשר יטמא ולא יתחטא אילטריך קרא בהו לרבויי אבל לענין זוקק ליבום ופוטר מן היבום ומאכיל תרומה לא כתיב איש ולא

היצטריך קרא אלא למעוטי עובר: לא משמא במשהו והא אנן תנן ייהאברים אין להם שיעור פחות מכזית בשר המת ופחות כנעוריה מכזית בשר נבלה ופחות מכעדשה מן השרץ שאני אבר דכוליה במקום עדשה קאי דהא אילו חסר פורתא אבר ימי קמטמיא שכבת זרע דחלוקה מומאתו מאי היא יאילימא בין ישראל ילדנכרים ה"ג איכא יעכבר דים ועכבר דיבשה יאלא בין קטן לגדול אמר רב פפא כתנאי מנין לרבות נוגע בש"ו ת"ל *או איש ופליגי תנאי בעלמא דאיכא דאמרי "דון מינה ומינה ואיכא דאמרי דון מינה ואוקי באתרא למ"ד דון מינה ומינה מה שרץ בנגיעה אף שכבת זרע בנגיעה ומינה מה שרץ בכעדשה אף ש"ז בכעדשה ולמ"ד דון מינה ואוקי באתרא מה שרץ בנגיעה אף ש"ז בנגיעה ואוקי באתרא מה ש"ז לרואה במשהו אף לנוגע במשהו א"ל רב הונא בריה דרב נתן לרב פפא ממאי דמאו איש דשרץ קמרבי ליה דילמא ימאו, איש אשר תצא ממנו שכבת זרע קמרבי ליה ודכ"ע דון מינה ומינה שיילינהו לתנאי איכא דתני

ימי חייו דכתיב (ויקרא כב) חרע אין לה ושבה אל בית אביה והא יש לה זרע ובגמרא נלקמן מד.] פריך אפילו עובר נמי פוסל:

את זובו תדת. לא דריש אתין אי נמי אתי לדרשא אחריתי: וירדה וטבלה. לשם יהודית אם תמלי לומר בזבה נעקרו מימי רגליה וירדה וטבלה אזלינן בתר עקירה ה"מ בישראל דטומאתו מדאורייתא: לה מטמא. דהחתים משמע לח שהיבש אינו חותם פי עד שינא מבשרו מהיכא תיתי שיטמא בפנים כבחוץ דאי מנדה חבה האמה דנפיל: רכ. משמע לח כמו (שמואל א כא) ויורד רירו: בוובו

מדא. זאם מביב מומאמו בזובו חדא רר תרי את זובו תלת לקרבן: או החתים. לח: מזובו טומאתו היא. מקלת זובו אית ביה טומאת זיבה: שתים וקרחו טמח. כי יהיה זב מבשרו חדה זובו טמה תרי טמה: שלש והכאו טמא. זאת מהיה טומאתו בזובו חדל כר בשרו את זובו תרי או החתים בשרו מזובו תלת טומאתו היא: על הזוב. שהטיפה עלמה טמאה: לנוגע בכעדשה. דמנגיעה דשרן נפקא לן נגיעה דש"ז לקמן מאו איש אשר יגע וגו' [ויקרא ככ]: אין נו חלוקת טומאה. דשרן קטן מטמא כגדול אבל קטן פחות מבן ט' אין לו קרי: שום שרן קתני. חין לך שרן מטמא במשהו אבל ש"ז יש מטמא במשהו כגון לרוחה: דכוליה במקום כעדשה קחי. כלומר מתוך חשיבותיה שהוא אבר הוי חשוב במקום כעדשה: תדע דמשום חשיבותה דהבר הוה דהת חילו חסר פורתת. מן החבר דהוי בליר מכעדשה מי מטמא: ערבר דים. אינו מטמא כדתניא בהעור והרוטב (חולין דף קכו:) דעל הארך כתיבש: לתנחי. נוגע אי במשהו אי בכעדשה: ס"ל או איש. קס"ד מאו אים אשר יגע בכל שרן אשר יטמאי ילפי׳: ושמעי׳ בעלמה תנחי דפליגי בכמה דוכתי בדון מינה ומינה ובדון מינה ואוקי באתרא הילכך הנהו תנאי על כרחך פליגי בנוגע בקרי למ"ד דון מינה ומינה דון ש"ז משרץ דהא מקרא דשרן ילפינן לה דמה שרן מטמא בנגיעה אף ש"ז בנגיעה ומינה מה שרץ בכעדשה כו': ואוקי בחתרת. הנח ש"ו במקומה כדחשכחן בראיה דבמשהו: דילמא מאו איש חשר חלה ממנו כו' ילפינן לה. וחפי׳ למ"ד דון מינה ומינה הוה במשהו דהא נגיעה מראיה יליף ודכ"ע דון מינה ומינה הוה דהכא ליכא פלוגתא דאוקי באתרא דהא מיניה וביה יליף: איכא דמני כרב פפא. מאו איש אשר יגע בכל שרץ: בותני' וזוקק ליבוס. אם נולד יום אחד קודם מיתת אחיו אבל נולד לאחר מיתת אחיו אינו זוקק דכתיב (דברים כה) כי ישבו אחים יחדו: ופוטר מן היבום. חם נולד לחחר מיתת חביו וחיה שעה אחת ומת אבל כל זמן שמעוברת אינו מתירה לינשא: ומאכיל בתרומה. בת ישראל שניסת לכהן ומת ונולד לה בן לחחר מיתתו חוכלת בשבילו בתרומה בו ביום שנולד כדכתיב (ויקרא כב) ויליד ביתו הם יאכלו בלחמו ודרשינן [לקמן מד.] יאכילו את אמם

 א) פסחים סו:, ז) [לעיל
 כב.], ג) מגילה ח.,
 ד) [תוספחא דכלים ריש
 פ"א], ד) [אהלות פ"א מ"ו מעילה טו: ע"שן, ו) ןעי׳ תום׳ ב״ב כ. ד״ה ועובד מוס' ב"ב כ. ד"ה ועובד כוכבים שישבן, ז) [יבמות עח: ב"ק כה: שבועות לח. זבחים לח: מנחות סב. קז. חולין קכ:], מ) [חולין לח.], ט) [ויקרח יח], י) [שם כב],

תורה אור השלם וזאת תהיה טמאתו

כ) ולעיל מא.ן,

דו וְאַתּוֹ הַּנְּיְנֶיוֹ לְּבְּעְּתְּוֹ בְּזוֹבוֹ רְר בְּשְׁרוֹ אָת זוֹבוֹ או הָהְתִּים בְּשָׁרוֹ מִזּוֹבוֹ טְתָּאָתוֹ הָוֹא: ויקרא טוּ ג 2. דְּבָרוֹ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל ואמרתם אלהם איש איש וְאֲמַרְהָּנָם אֲלַהָּם אָישׁ אִישׁ בִּי יִדְּיָה זְב מִבְּשְׁרוֹ זוֹבוּ טְמֵא הוֹא: ויקרא טוּ ב 3. אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר יָגַע בְּכֶּל שֶׁרֶץ אֲשֶׁר יִטְמָא לו או בְאָדֶם אֲשֶׁר יִטְמָא לו או בְאָדֶם אֲשֶׁר יִטְמָא לו לְכֹל מאתו: טְמָאָתוּ: ויקרא כב ה 4. אִישׁ אִישׁ מָזָּרַע אַהַרּן יְהוּא צָרוּע אוֹ זְב בַּקְּדְשִׁים לא יאבל עַד אֲשֶׁר יִטְהָּר יְתַבּגַעַ בְּכָל טְמֵא נָפָשׁ אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר תַּצֵא מִמְננּוּ אִישׁ אֲשֶׁר תַּצֵא מִמְננּוּ שָׁכְבַת זְרֵע:

הגהות הב"ח (מ) גמ' דלתה בזובו חדה:

גליון הש"ם גמ' לימר על חזוב שהוא ממא. לעיל לד ע"ב:

מוסף רש"י כחתימת פי האמה. על

כחתימת פי האמה. עד שילא ממנו כדי חמימת פי אמחו (לעיל בב.) כדי סמימת נקב פי אמתו (פחדים סד:). מנה הכתוב שתים. ואיט מנה הכתוב שתים. ואיט כי יהיה זב מבשרו זובו טמא הוא, הרי שתי זיבות מנויות כאן, וקראו טמא, שלש וקראו טמא. דכתיב וואת וקראו טומא. דכתיב וואת את זובו או החתים בשרו מת זוכו מו הממים כפרו מזובו, הרי לך שלש וקראו טמא, טומאמו היא, הא כיצד. אם משתים טמא למה פרע לך הכמוב שלש, שתים לטומאה. לכל מומר טומאת זוב שהוא טמא. ואמר בדם הנדה (לקמן נה.) דהאי קרא לרבות למגע לא אלטריך, דלא גרע משכבת זרע, אלא למשא (פעיד דד.). האברים איז להם שיעור. האברים אין להם שיעור.
דאבר כל שהוא אם הוא שלם,
הפילו הוא פחות מכזית לענין
נכלות, או אבר שלם מן השרך
שהוא פחות מכעדשה,
שהוא להחול והן איברין מלמין לע"פ שאין היכרץ שלמין לע"פ שאין בהן כשיעור מטמאין משום לחשיבי (מעילה טו:). דרן לחשיבה ומינה כל דכר שאתה למד מחבירו, בגזירה שוה או נהיקש, הוי למד ממנו בכל דנריו (זבחים צא: וכעי"ז ב"ק למדמי מסבירו אף לכל דבריה למדמי מסבירו אף לכל דבריה נלמוד ממנה (סוהדרין עה: מינה ואוקי באתרא. דון מינה ואוקי באתרא. דון עיקר הדבר ללמדו מסבירו, עיקר הדבר ננמדו נווביני, אבל לשאר דבריו שאתה מולא דינו מפורש בו ואתה יכול מנחר נהנים ובים דבר נחבר אינך לריך ללמד מחבירו, העמידנו במקומו ואל תשווהו לאחר שלמדתו משם והבאתו

עד שיצא מבשרו. ונפרק בנות כותים (לעיל דף לה.) דדרים מבשרו ולא מחמת אונסו תרתי שמעת מינה וא"ת ול"ל קרא

וירדה ומבלה מהו אם תמצי לומר בתר עקירה אזלינן אע"ג דמצי נקים להו ה"מ ישראלית דממאה דאורייתא אבל עובדת כוכבים זבה דטמאה דרבנן לא או דילמא לא שנא אתיקו: ומטמאין בכל שהן: אמר שמואל זב צריך כחתימת פי האמה שנאמר יאו החתים בשרו מזובו והאגן תגן מממאין בכל שהן הוא דאמר כרבי נתן ידתניא רבי נתן אומר משום רבי ישמעאל זב יצריך כחתימת פי האמה יולא הודו לו מ"מ דרבי ישמעאל דאמר קרא או החתים בשרו מזובו ורכנן ההוא מבעי ליה ילח מממא ואינו מממא יבש ורבי ישמעאל ההוא מרר נפקא ורבגן ההוא למנינא הוא דאתא (4) זובו חדא רר בשרו תרי את זובו תלת ילימד על זב בעל שלש ראיות שחייב בקרבן או החתים בשרו מזובו ממא מקצת זובו ממא לימד על זב בעל שתי ראיות שמממא משכב ומושב ורבי ישמעאל מנינא מנא ליה נפקא ליה מדרבי סימאי ידתניא רבי סימאי אומר מנה הכתוב שתים וקראו ממא שלש וקראו ממא הא כיצד "שתים למומאה ושלש לקרבן ולמאן דנפקא ליה תרוייהו בזובו בחיה מומאתו בזובו באיש איש כי יהיה זב מבשרו מאי עביד ליה מבעי ליה עד שיצא מבשרו זובו ממא למה לי ילימד על הזוב שהוא ממא אמר רב חנילאי משום ר"א בר"ש ישכבת זרע לרואה במשהו לנוגע בכעדשה והאגן מטמאין בכל שהן תגן מאי לאו לנוגע לא לרואה ת"ש יחומר בשכבת זרע מבשרץ וחומר בשרץ מבשכבת זרע חומר בשרץ שהשרץ אין חלוקה מומאתו מה שאין כן בשכבת זרע חומר בשכבת זרע שהשכבת זרע מטמא בכל שהוא מה שאין כן בשרץ מאי לאו לנוגע לא לרואה והא דומיא דשרץ קתני מה שרץ בנגיעה אף שכבת זרע בנגיעה אמר רב אדא בר אהבה שום שרץ קתני ושום שכבת זרע קתני ושרץ

כרב פפא ואיכא דתני כרב הוגא בריה דרב נתן: בותני' מתנוקת בת יום אחד משמאה בנדה בת י' ימים משמאה בזיבה ייתנוק בן יום אחד משמא בזיבה יומשמא בנגעים יומשמא בשמא מת יוזוקק ליבום יופוטר מן היבום יומאכיל בתרומה יופוסל (את) [מן] התרומה

אבל הניחה מעוברת אינה אוכלת בשבילו עד שיולד: ופוסל (אס) [מן]

התרומה. קס"ד כגון בת כהן שניסת

לישראל ומת והניח בן יום אחד

פסלה מתרומת בית אביה כל

ונומל

שמצינן רוגע דרואה קרי

שלה דגניים המפולטים כו (שבועות שם) מה שהדגר לריך ללמוד מחליכה, שלון יכול ללמוד מנופע, ילמי מחליכה, שלון יכול ללמוד מנופע, ילמי מחליכה, ושלון יכול ללמוד מנופע, ילמי מחליכה, ושלון יכול מחליכה, ושלו דביר ועור היינו בתר דמרביי מאו איש דש"ז דאי לאו היכי לא משכחת לה דאיתקש נוגע בשרץ

לענין מגע נמי איתקוש ורב הונא בריה דרבי נתן דמר דנק המת לשון היקישא לאו דוקא אלא מסוכין דבתרי קראי כתיבי

לנוגע וכרי אלא לרוקה והשתא לרב הונא בריה דרב נתן הא דגקט התם לשון היקישא לאו דוקא אלא מסוכין דבתרי קראי כתיב

אל לרב פפא היקש ממש הוא דמאו איש דכתיב גבי שרץ מרבינן נוגע בש"ז: ומשמש בנענים. בריה דרב או לא איצטריך מתניתין להשמיענו יום אחד אלא למעוטי עובר א"נ שלא נצריך לי יום להוציאו מתורת נפל: